

လွန်တီ

မြို့ချက်ပြင်းသည်
ထိုင်းဆီ

အခန်း (၁)

“ကြီးမေရေ... ဟောဒီမှာ ကြီးမေ သမီး လင်းလက်လ၊ ကြောင်အိမ်
ထဲက ဟင်းတွေလာခိုး စားနေတယ်...”

အမလေးဟယ်...ကုန်ပါပြီ...ကြည့်စမ်း...”

တိမ်တံခွန်က ကြီးမေ ကြားအောင် အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သလို
လင်းလက်လကိုလည်း ထွက်ပြေးလို့ မရအောင် အတင်းချုပ်ကိုင်ကာ
ဆွဲထားလိုက်တော့ ...နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း တခိုင်းခိုင်း
နဲ့ အသံတွေကပါ ဆူညံသွားသည်။ ။

“လ,နော်...နင်မပြေးနဲ့ ...”

“ဝုန်း...”

“ဒုန်း...”

“ဟာ...ပြေးပြီ ကြီးမေရေ... ငါးဖယ်ကြော်တွေ ပါးစပ်ထဲမှာ ပလုတ်
ပလောင်းသွတ်ပြီး ကြီးမေသမီး ပြေးပြီ...”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး”

“လိုက်...ကြီးမေ...လိုက်...လိုက်...နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ကြီးမေ
သမီး ခုန်ဆင်းပြေးသွားတာ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း လက်သည်းနဲ့
ကုတ်ပြီး ရိုက်သွားတယ်”

“ဘယ်မှာ လဲ ... ဘယ်မှာ လဲ... ဘယ်ကို ဆင်းပြေးသွားတာလဲ”

ဒေါ်မြတ်လွန်းမေမှာ တော့ တစ်ယောက်တည်း အဝတ်တွေလျှော်ရ မီးပူတိုက်ရနဲ့ ချက်ပြုတ်ပြီးတာ တောင် တစ်ချက်လေး နားရသေးလို့ လား။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် အတူနေကြတဲ့ မိသားစုတွေပါ။ တိမ်တံခွန်အော်တော့မှ လျှော်လက်စအဝတ်တွေပစ်ချပြီး မီးဖိုချောင်ထဲက ကြောင်အိမ်သုံးဆင့်ကို အပြေးအလွှား သွားကြည့်လိုက်တော့.. ချိုင့်အဖုံးလည်း လန်၊ ငါးဖယ်ကြော် ပန်းကန်လည်း မှောက်နဲ့ ...

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...

တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ မအေကိုလည်း ဝိုင်းမကူ၊ ချက်တာပြုတ်တာလည်း စိတ်မဝင်စား၊ ဒေါ်မြတ်လွန်းမေ စိတ်တိုလာလို့ သင်းငယ်ထိပ်ကို ခေါက်တော့လည်း ကိုယ့်လက်ပဲနာ၊ ကိုယ်ပဲ ဒေါသဖြစ်ရ ကိုယ်ပဲစိတ်တိုရနဲ့ ။

ခုလည်း ...

ငါးဖယ်ကြော်တွေ ပါးစပ်ထဲမှာ ပလုတ်ပလောင်းထည့်ပြီး ပြေးပြီတဲ့ ။

“ကုန်ပါပြီ...ကုန်ပါပြီ...ညစာအတွက် ငါးဖယ်ကြော်သုပ်ကလေး လုပ်စားမယ်ဆိုပြီး ချိုင့်ထဲကို တကူး တက ကြော်ထည့်ထားတာ၊ အခု...ဒီအငတ်မ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မှောက်နေတဲ့ ချိုင့်ကိုကြည့်လိုက်တော့...

အခုနှစ်ဆယ်လောက်ကြော်ထားတာ၊ အခုဒီမှာ ဘာကျန်တော့လို့ လဲ ...ငတ်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက် မရှိအောင် ငတ်တဲ့ လင်းလက်လ။ တ

က္ကသိုလ် ပထမနှစ်လည်း စတက်နေပြီ။ ခုထိ ကလေးစိတ်က မကုန်ချင် သေး။

ဟိုဘက်က တိုက်မြင့်ကြီးပေါ်မှာ နေတဲ့ ပျံ့မွှေးချိုသား တိမ်တံခွန်က တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေ တာမို့ လူကြီးစိတ်လေးဝင်လာတာ မှန်ပေမယ့် ဒီကျေးဇူးရှင်မလေး လင်းလက်လကတော့ ဒီနှစ်အိမ် နှစ်မိ သားစု ကြားမှာ သူပဲဗိုလ်၊ သူပဲသခင်။

“အဲဒါ...လူမမိရင် ကြီးမေသမီးက ကြောင်မကြီးပူစီကို လွှဲချဦးမှာ ... ကျွန်တော်ကလည်း လှေကား ထိပ်ကနေ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်လို့ မသင်္ကာ ဖြစ်ပြီး နောက်ကလိုက်ချောင်းတာ၊ ကွက်တိပဲ...အဲဒါ...ကြီးမေ ကြပ်ကြပ် အလိုလိုက်၊ ကြာရင်ကြီးမေသမီးပျက်မယ်...”

ခြံထဲမှာ ရှိသမျှ လူကုန် လင်းလက်လကို မနိုင်။

တိမ်တံခွန်ဆိုတာကလည်း အူဝဲဆိုကတည်းက လင်းလက်လအိပ် နေတဲ့ ပုခက်ကလေးကို လာလာလွှဲ သိပ်ပေးတတ်တဲ့ ကလေး၊ ခြံကြီး တစ်ခြံထဲမှာ သွေးမတော်သားမစပ်တွေ၊ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် အတူနေလာ ခဲ့ကြ တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ခံယူထားတာက ပျံ့မွှေးချိုသားလည်း ကိုယ့် သား၊ ကိုယ့်သမီးလင်းလက်လကလည်း ပျံ့မွှေးချိုသမီး။

တစ်ခြံထဲမှာ နေရင်း...

ပျံ့မွှေးချိုက သားတစ်ယောက်မွေးခဲ့သလို...

မြတ်လွန်းမေကလည်း သမီးတစ်ယောက် မွေးခဲ့သည် ။

ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် အတူသွား၊ အတူကစား၊ အတူကျောင်းတက် နဲ့ ဒီအရွယ်ထိ ရောက်လာတာ၊

ဘာပဲပြောပြော

တိမ်တံခွန်က အေးအေးလေးနဲ့ တည်တည်ကလေး နေတတ်ခဲ့ပေမယ့် လင်းလက်လကတော့ အားလုံး သိတဲ့ အတိုင်း တစ်ခြံလုံးကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စွာစွာ စွာစွာလေးနဲ့ ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူလာတာလေ။

ခင်ပွန်းသည် ဆုံးသွားလို့ ကိုယ့်မှာ အားကိုးတိုင်ပင်စရာ ယောက်ျား မရှိတော့တာ မှန်ပေမယ့် ခင်ပွန်း ဘက်က ရလိုက်တဲ့ အမွေတွေနဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်းအဖြစ် ကျန်ခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလေးက မပူမပင် မကြောင့်မကြ နေနိုင်အောင် အထောက်အကူလေးပေးခဲ့တော့ မုဆိုးမပေမယ့် သမီးလင်းလက်လကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်လာခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ခင်ပွန်းသည် ထားခဲ့သည့် ရောင်စုံအော့ဖ်ဆက်ပုံနှိပ်တိုက် လုပ်ငန်းလေးက လက်ဖျားငွေသီးနေအောင် မရခဲ့သည့်တိုင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလေးကတော့ ရှိခဲ့တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သေချာတာက...

အပြင်မှာ ကိုယ်တိုင်စီးပွားထွက်မရှာရတာ မှန်ပေမယ့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီသမီးအတွက်ပဲ ဦးနှောက် ခြောက် ခေါင်းစားနေရတာက စာဖွဲ့ပြလို့ တောင် ကုန်နိုင်ပါတော့မလား။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက...

ဟိုဟာမကြိုက်ဘူး၊ ဒီဟာမကြိုက်ဘူးနဲ့ အမျိုးမျိုးချေးများ နေလို့ ထီးကလေးချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဈေးကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြေးရတာလည်း ကိုယ်။ ဝယ်လာပြန်တော့လည်း ဟိုလိုမချက်နဲ့ ဒီလိုမချက်နဲ့ ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးဆရာလာလုပ်နေလို့ ငံပြာရည်ပဲလျှော့ရတော့မလိုလို၊ ဆီပဲထည့်ရတော့မလိုလိုနဲ့ ဟင်းချက်ရင်း အယောင်ယောင် အမှားမှားတွေလည်း ဖြစ်လို့ ဖြစ်။

ကျောင်းသွားနေတဲ့ အချိန်မှာ

နားအေးပါးအေးလေးနဲ့ တရားလေးထိုင် ပုတီးလေးစိပ်လုပ်နိုင်ပေမယ့် ဟိုမောင်နှမနှစ်ယောက် ကျောင်းကပြန်ရောက် လာပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ်ကဦးရင် ကိုယ်တိုင် သူကဦးရင်သူတိုင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ ထိပ်ခေါက်ကြနဲ့ လမ်းမှာ ကတည်းက ပွက်ပွက်ညံ လာခဲ့ကြတာ။

သုံးနှစ်ကြီး သုံးနှစ်ငယ်တွေမို့...

ကိုကြီးလုပ်တဲ့ တိမ်တံခွန်က ညီမလေးမို့ ညီမလေးမို့ အရှုံးပေးလာ ခဲ့ပေမယ့် စိတ်ဆိုးလည်း ခဏ၊ ဒေါသဖြစ်လည်း ခဏနဲ့ လင်းလက်လ တရှုံ့ရှုံ့ငိုပြီဆိုတာနဲ့ ဟိုက ကိုင်ပေါက်လွင့်ပစ်ထားသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်လိုက်ကောက်ရင်း လင်းလက်လကိုပဲ ပြန်ပြန်ချော့ရတာ ဘယ်တုန်းက တိမ်တံခွန်က အနိုင်ယူဖူးလို့ လဲ။

တိမ်တံခွန် သုံးနှစ်သားအရွယ်လေးတုန်းကဆို...

ရှစ်လဗိုက်ကြီးလွယ်ထားရတဲ့ ဒေါ်မြတ်လွန်းမေအနားကို သွားပြီး အထဲက ကလေးလေးလှုပ်နေတာ ကို ဗိုက်နားကပ်ပြီး နားထောင်ကာ...

“ကြီးမေနှော်...ကျွန်တော့်ကို ညီမလေးမွေးပေးရမယ်နှော်၊ ဟာ... ဟာ အထဲက ညီမလေးက ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းကန်နေပြီ ကြီးမေရေ...လှုပ်...လှုပ်တယ်ဗျ...ဟား ဟား...”

အဲဒီလို ညီမလေးလိုချင်ခဲ့တဲ့ တိမ်တံခွန်။

ဗိုက်ထဲမှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ခြေထောက်နဲ့ အကန်ခံခဲ့ရတာတောင် မမှတ်ဘဲ သည်းသည်းလှုပ် လိုချင် လာခဲ့တဲ့ ဒီညီမလေးက တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်တက်နေတဲ့ အရွယ်ကို ရောက်လာတာတောင် သူ့ကိုကြီး တိမ်တံ

ခွန် ကို အမျိုးမျိုး ပြဿနာရှာ ဗိုလ်ကျပြီးတော့ အနိုင်ကျင့်လာတာလေ။

ခုလည်း ...အိမ်နောက်ဖေးက ပြေးဆင်းသွားတာ။

ဘယ်ရောက်သွားမယ်ထင်သလဲ။

တိုက်မြင့်ကြီးနောက်က ရေစင်ကြီးပေါ်မှာ တက်ထိုင်နေလောက်ပြီ။

*

အခန်း (၂)

“ကိုကြီး...”

“ဘာလဲဟာ...ဘာလဲ...ပြော...ပြော...”

ညဆို တိမ်တံခွန် စာကျက်လည်း ကောင်းကောင်း မကျက်ရ။ ဒီမှာ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ရေးစရာရှိတာ ရေး၊ မှတ်စရာရှိတာမှတ်ပြီဆို...နောက်မှာ တိတ်တိတ်လေး လင်းလက်လရောက် လာပြီ။

“ညနေက ကိုကြီးနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“အောင်မယ်...ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူနဲ့ ပြောပြော နင့်အပူပါလား”

“ဟွန်း...ကိုကြီး ရှုပ်နေတာလား, သိတယ်နော်”

“ဘာပြောတယ်”

“အောင်မလေး...မျက်လုံးပြူးပြီးပြန်အော်မနေနဲ့ ၊ ဒီလိုဆရာကြီးအထာမျိုးတွေကို လတို့ က ရိုးနေပြီ... ဟွန်း...ကိုကြီးအမှန်အတိုင်းပြော... မပြောရင် မာမီချိုနဲ့ တိုင်မယ်”

သူကပဲ ခြိမ်းခြောက်နေသေးရဲ့ ။

“ဒီမှာ မရွှေ့လင်းလက်လ...”

“ပြောလေ ဘာလဲ...”

“ဟိုကပြောတာ နင့်အကြောင်းပြောတာ...”

“ဟင်...လ,နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“မျက်နှာလေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းသလောက် နှုတ်ခမ်းလေးက ချွန်ပြီး တအားစွာလို့ တဲ့ ”

“ဘာ...ဘာ...”

လမျက်တောင်ရှည်လေးတွေ ကော့တက်သွားတာ အဆုံးထိ။

“အဲဒါ...နင်တက္ကသိုလ်စတက်တဲ့ ဖရက်ရှာဝဲလ်ကမ်းနေ့က ငါ့အတန်းဘက်ကို လိုက်လာတဲ့ နင့်ကို ကြည့်ပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လက်လန်သွားတာလေ...ငါ့လက်ကိုဆွဲပြီး ကန်တင်းဘက်ကို အတင်းခေါ်ထွက်သွားလို့ နင့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကျန်ခဲ့တာ၊ ပြောတာလည်း အဲဒီနေ့ကအကြောင်းတွေ ပြောနေတာ...ကဲ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...”

“ပြောစရာလား”

မျက်စောင်းကြီးကိုလည်း ထိုးလိုက်သေးရဲ့ ။

အဲဒီနေ့က လ, လုပ်သွားတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း အားမနာ။ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ထူပူနေရ တဲ့ အဖြစ်။ နှုတ်ခမ်းလေးစုရန်တွေ့ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲကနေ ကိုယ့်ကိုခွဲထုတ်သွားတာ။

“အခုလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက နင့်ကို ဝိုင်းပြီးတော့ ဝေဖန်နေကြပြီ၊ ငါ့မှာ ဒီလိုအရမ်း ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတာ အခုမှ သိရလို့ နာတယ်တဲ့ ...ကျော်သက်တို့ အုပ်စုကလည်း ပြောတယ်။ ငြိမ်းချမ်းတို့ ဝေဖြိုးတို့ ကလည်း ငါ့ကို ယောက်ဖယောက်ဖနဲ့ အဲဒီနေ့က အတန်းထဲမှာ တစ်နေကုန် ငါ့ကို ဝိုင်းတွယ်နေကြတာ...နင်နောက်တစ်ခါ ငါ့အတန်းဘက်ကို မလာနဲ့ ...”

“လာမယ်...ဘာဖြစ်လဲ”

“လာရင်...ငါအော်ထုတ်မှာ ...”

“ကိုကြီးနော်...”

နှုတ်ခမ်းလေးစုတင်းထာတာလည်း ချွန်ချွန်လေးနဲ့ ဖူးကြွလို့။

ပြီးတော့လည်း သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လှဲအိပ်ချသည်။ ဒါ...
ဟိုတုန်းကတည်းက လရဲ့ ထုံးစံ လေ။ ဒီအခန်းထဲလာတိုင်း ဘယ်တော့
မှ လည်း လူကငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ဟိုဟာဆွဲထုတ်လိုက် ဒီဟာဆွဲကိုက်လိုက်
နဲ့ ဖွချင်တိုင်း ဖွလို့ အားရရင် ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လေး လှန်လှဲချပြီ။

ပြောလည်း မရ...အော်ထုတ်လည်း မသွား...

ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုလာလာလုပ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့်
အခုဟာက ...ကိုယ်လုံးဖူးဖူးတင်း တင်းလေးနဲ့ ဝင်းနှစ်နေတဲ့ လ,ပုံစံ
လေးက။

“ဟွန်း...နင် ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်အောင့်အောင့်လေးတော့ မေးမိသည်။

“ဟာ...ဘာလာလုပ်ရမှာ လဲ...မေမေနဲ့ စိတ်ဆိုးလို့ ဒီမှာ လာအိပ်
တာလေ”

ခွအုံးကြီးကိုဖက်ပြီး အတင်းခွလိုက်တော့...

ခြေသလုံးဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်ကလေးက ထင်းခနဲ ပေါ်သွားသည်။

“ဟာ...အိပ်လို့ ရမလား”

ကိုယ့်မှာ တော့ ပြောလည်း ပြောရ ပြန်လည်း လှည့်ရနဲ့။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...

ခုလည်း မာမီမသိအောင် ခြေဖွနင်းပြီး ဒီအပေါ်ထပ်ရောက်အောင် တိတ်တိတ်လေး ခိုးတက်လာတာပဲ နေမှာ။ သိလို့ ကတော့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ...မာမီ အော်ထုတ်ပြီ။

“ကိုကြီးနော်...လ,ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီခုတင်ကြီးပေါ်မှာ အမြဲတမ်းအိပ်နေကြတာကို ရ တယ်... ကိုကြီးက ကိုကြီးစာပဲကျက်ကျက် ဂိမ်းပဲဆော့ဆော့...လ,ဒီမှာ ပဲအိပ်မယ်...ဒါပဲ...ဘယ်သူမှ လာမပြောနဲ့ ”

တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြဿနာဖြစ် လာပြီလားဆို လ,က အဲဒီလို။ မျက်နှာလေးကို စူပုပ်တင်းထား သလို နှုတ်ကလည်း ဆီမန်းမန်းသလို တဖွဖွရွတ်နေတာက...ဘယ်သူ့ကိုပြောလို့ ပြောနေမှန်းလည်း မသိ။

“လနော်...နင်ကြီးမေကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လာပြန်ပြီလား...ကိုယ့်မေမေကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် နင်ငရဲကြီးမှာ နော်”

“ကြီးလေ...ကြီး...ဘာဖြစ်လဲ”

“အေးလေ...နင်ကတော့ ငရဲကြီးမှာ ဘယ်ကြောက်ပျံ့မလဲ...နင်သာ ငရဲပြည်ရောက်သွားရင် ငရဲမင်း ကြီးက နင့်ကိုမြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးမှာ ...”

“ဟွန်း...အလကားမေမေ...လ,လိုချင်တဲ့ ကိုးရီးယား Exo ကျောပိုး အိတ်ကလေးကျတော့ ဝယ်မပေးဘဲနဲ့ ...ဖေဖေဆုံးတာ ဆယ့်နှစ်ပြည့်ဆွမ်းကျွေးလုပ်မလို့ တဲ့ ... အဲဒါ...လနဲ့ ဖေဖေကို မေမေ ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်သလဲဆိုတဲ့ အဖြေကရှင်းသွားပြီ..အဟင့်...အလကားမေမေ...ပြောလိုက်ရင်...သမီးလေးကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ..အခုဘယ်မှာ ချစ်လို့ လဲ...”

“နားငြီးတယ် လ,လရာ...”

“အဟင့်...ကိုကြီးနော်...ကိုကြီးကိုလည်း လ,အမြဲကြည့်ကြည့်နေ တာ...ကိုကြီးလည်း အလကားပဲ၊ ဒီအခန်းထဲကို လ, လာပြီဆိုတာနဲ့ အော်ထုတ်ရတာနဲ့ မောင်းထုတ်ရတာနဲ့ ၊ လကိုဘယ်မှာ ချစ်လို့ လဲ...သူ့ ကိုယ် သူ ချောတယ် ချောတယ်နဲ့ ကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ပဲတွေစွတ်ပေးနေတာ...အဟင့်...ညနေက လည်း ပါးစုန့်ကြီးဖြူကားပြီး ဖုန်းအကြာကြီးပြောနေတာ...ဘာကိုကြီးလဲ... အဟင့်အီးပေါလော ကိုကြီး...”

တွေ့လား...ကြီးမေကို မကောင်းပြောလိုက်....

ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်လိုက်နဲ့ ...

ဘယ်လိုမှ စာကျက်လို့ မရအောင် ကျီကြနေတာလေ။

“လ,ရာ...နင့်ကိုငါတောင်းပန်တယ်သိလား၊ ဟိုစားပွဲပေါ်က ပလတ် စတစ်ဘူးထဲမှာ မန္တလေး လမုန့် တွေ ပါကင်လိုက်ကြီးငါထည့်ထားတယ်...နင့်ကြိုက်သလောက်ယူပြီး ပြန်တော့”

“ဟာ...မောင်းထုတ်ပြန်ပြီ...အဟင့်...”

ဒီမှာ ဖြစ်နေတာက ခုတင်ပေါ်က လကိုလှည့်ကြည့်ချင်ပေမယ့် လှည့် မကြည့်ရဲ။ လည်ဟိုက်အပွ နီညို ရောင်လေးဝတ်ထားတော့ ပိုဆိုးသည် ။ တကယ်ဆို...ဒီဒုက္ခတွေကို လ,ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ကတည်းက ထူးထူး ခြားခြား ခံစားလာခဲ့ရတာလေ။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ...

နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေပြီး မောင်နှမရင်းချာတွေလို ဆက်ဆံလာခဲ့လို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကိုတင်းပြီး ဟန် ဆောင်လာခဲ့ရတာ၊ ပြောရရင် ဒီဒုက္ခ ကအရှင်လတ်လတ်ငရဲကျနေသလား အောက်မေ့ရအောင် ဆိုးမှ ဆိုး။

“အဟင့်...စိတ်ညစ်လို့ ကိုကြီးဆီကို လာပါတယ်ဆိုမှ လ,ကိုပဲ မောင်းမောင်းထုတ်နေတယ်၊ အခု တလော ကိုကြီးဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်...ကျောင်းထဲမှာ လည်း လ,ကို ခွေးစားစား ကျီးထိုးထိုးဆိုပြီး ကိုကြီး ပစ်ထားတယ်...လ,အတင်းလိုက်ရှာတော့မှ ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရတာ ... ကိုကြီး...လကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

“လ,ရာ...နင် ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ် သိလား”

တိမ်တံခွန် ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကိုပဲ ထိုးသွင်းဆွဲဖွပ်ကာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်ပစ်မိသည် ။ ဟိုတုန်း က ချစ်လားမေးရင် ချစ်တယ် ချစ်တယ် အများကြီးချစ်တယ်ကလို့ ပြောပြီး လ,ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးလို့ ပွေ့ဖက်ခဲ့ဖူးပေမယ့်...အခုကျတော့ အဲဒီလိုကြီးလုပ်ရင် ကောင်းပါ တော့မလား။

“ကိုကြီးနော်...လ,မေးတာကို အခုချက်ချင်းဖြေနော်”

ဟော...တွေ့လား...

ဖရိုဖရဲပုံစံကလေးနဲ့ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလာပြန်ပြီ။

ဒီလိုဆင်းလာတော့ လည်ဟိုက်အပွအင်္ကျီလေးကလည်း လျော့ရဲရဲ ဆံပင်ရှည်တွေက ရှေ့မှာ တစ်ဝက် နောက်မှာ တစ်ဝက်၊

“ပြောလေ ကိုကြီး...လ,မေးတာဖြေမလား၊ မဖြေဘူးလား”

ဟော...ကြည့်...သူမကြိုက်တာပြောရင် လူကိုရိုက်ဖို့ လက်ကို အဆင်သင့်ရွယ်ထားလိုက်ပြီ။

“လရယ်...နှင့်ဘာဖြစ်လို့ နေရာတကာ ကလေးဆန်ချင်နေရတာလဲ ဟင်...ခုလည်း ကိုယ့်စာကိုယ်မ ကျက်ဘဲနဲ့ နှင် ငါ့ကိုပြဿနာလာရှာနေ တာ...နှင့်ကိုငါချစ်တာ ဒီခြံထဲကလူတွေပြောနဲ့ ... စကြဝဠာကြီးတစ်ခု လုံးတောင်သိတယ်...”

“ကိုကြီးနော်...လကို အာဖျံ့ကြီးမလုပ်နဲ့ ”

ပြုံးလာတဲ့ ပါးကလေးဟာ...

လက်ကလေးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်စရာ။

“မာမိကဆို ...နှင့်ကို အလိုလိုက်လွန်းလို့ ငါ့ကိုတောင်ဆူနေတာ၊ ဟို နေ့ကလည်း မာမိပုတီးစိပ်နေ တာကို နောက်ကနေ ကလိသွားထိုးလို့ မာမိလန့်ပြီး အော်ရသေးတယ်ဆို...”

“ဟား...ဟား...”

တွေ့လား...ရုပ်ကိုက...

“အဲဒါ..မာမိက လ,ကိုတွေ့ရဲ့ သားနဲ့ မခေါ်ဘဲ ပဲများ နေလို့ တိတ်တိတ်လေး ကလိသွားထိုး တာလေ.. ဘာဖြစ်လဲ...လ,က လ,မှာ မေမေနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းကိုပြောပြီးသား...”

“အေး...အမေနှစ်ယောက်ရှိတယ်ပြောပြောပြီး၊ ဟိုအိမ်မှာ တက်စားလိုက်၊ ဒီအိမ်မှာ ခွတီးလိုက်နဲ့ နှင် ထင်သလို ဗိုလ်ကျ လာလေ...ဒီတစ်ခြံလုံး နှင်သောင်းကျန်းတဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်လောက်ခံစားလာရတယ်မှတ် လဲ...”

“ခံပေါ့...ဘာဖြစ်လဲ၊ လ,မမွေးခင်တုန်းက တစ်ခြံလုံးက မေမေ ဗိုက်ထဲက ကလေးကို မိန်းကလေး ဖြစ်ရင်သိပ်ကောင်းမှာ ပဲဆိုပြီး တမ်းတခဲ့ကြတာလေ...ဒါကြောင့်မို့ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် တစ်ခြံလုံး

ကို ဒုက္ခပေးနေတာ...”

“သွားတော့လေ...လ...”

သူက အနေအထိုင်မဆင်ခြင်တော့ ကိုယ့်မှာ မျက်နှာလွှဲရတာနဲ့ မျက်
တောင် တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်ပစ်ရတာနဲ့ ။

“ကိုကြီး...”

တွေ့လား...စားပွဲမှာ မေးလေးထောက်ပြီး မျက်တောင်ကော့ကြီး
တွေနဲ့ လာကြည့်နေပြန်ပြီ...”

“ဘာလဲဟာ...ဘာလဲ...”

“လ,ကိုချစ်ရင် EXO အိတ်လေးဝယ်ပေးနော်...”

“အေး...ဒီခြံထဲမှာ စာလေးကြိုးစားပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေးနေရင်
ငါဝယ်ပေးမယ်”

“တကယ်နော်...”

“တကယ်...တကယ်...”

“ဘုရားစူး...”

“စူးဟာစူး...ကြိုက်သလောက်စူး...”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်တာလည်း မပြောနဲ့ ။

မာမိကဆို စူပါမားကတ်ကြီးတွေသွားတိုင်း လကိုပဲ ဘော်ဒီဂတ်အဖြူ
စံနဲ့ ခေါ်သွားနေကြ။ လ,လိုချင် တာမှန်သမျှလည်း ဝယ်ပေးရသည် ။ လ
,စားချင်တာမှန်သမျှ လည်း လိုက်ကျွေးရသည် ။ ဟိုတစ်ခေါက်ကဆို ဗို
လ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ တုတ်ထိုးစားချင်တယ်ဆိုလို့ လမ်းဘေးမှာ ပလတ်စ
တစ်ထိုင်ခုံလေးချပြီ မာမိပါ ဝင်ထိုင်ခဲ့ရတာ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

...

ကိုယ့်သား သူ့သမီးအဆင့်မခွဲဘဲ လ,ကို သည်းသည်းလှုပ် မာမိတို့ က ချစ်လာတာလေ။ ဘာပစ္စည်း လေးပဲ ဝယ်လိုက်ဝယ်လိုက် သူ့ကို တစ်ခုဆိုရင် လ,ကိုလည်း တစ်ခု။ သူ့ကိုအင်္ကျီတစ်ထည်ဆိုရင် လ,ကိုလည်း အင်္ကျီတစ်ထည်။

ဒါတောင်...လ,ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြိုက်...

အဲဒီအင်္ကျီလေးက လ,နဲ့ မလိုက်ဘူးထင်လို့ မာမိက ဝယ်မပေးရင် နှုတ်ခမ်းလေးဆူပြီး မာမိကိုပဲ တစ်လမ်းလုံး မျက်စောင်းလေးထိုးလာတာ ။ ချစ်ခဲ့တာလည်း မာမိက သမီးရင်းနဲ့ မခြား။

ဆိုးကောင်းတိုင်းဆိုနေခဲ့တာက လင်းလက်လဆိုတဲ့ ကျေးဇူးရှင်မလေးပါပဲ။ ခုတော့ Exo အိတ်ကလေးဝယ်ပေးမယ်ဆိုမှ လ,ပြန်ထွက်သွားလို့ စာဖတ်မယ်ကြိုကာရှိသေး ကျောနောက်က ရွစ်ရွစ် ဖြစ်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟိုက်...”

“ဒီကောင်မလေးတော့ကွာ...ဟား...”

မျောက်အမြီးတပ်သလို တပ်သွားတဲ့ စက္ကူရှည်တန်းလန်းကြီးက သူ့ကျောနောက်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး ကျနေတာလေ။

*